

gjøre en Forandring paa disse Punkter stiller Arvingerne i visse Henseender uheldigere, end de ville blive stillede efter Lovforslaget.

Den ærede sidste Taler begyndte med at udtale, at han, da denne Sag sidst havde været for til 2den Behandling, havde reist to Anker mod den, den ene væsentlig den, at der ikke tillige var forelagt Forslag til Lov om en Forandring i Skiftegebyrerne. Det ærede Medlem erkjendte, at denne Anke nu maatte være bortfalden, idet der jo er forelagt et Lovforslag om en Forandring i Skiftegebyrerne. Jeg skal derfor heller ikke opholde mig ved, at det aldrig er forekommet mig, at denne Anke er berettiget lige over for dette Lovforslag, der jo ikke har den Opgave at ordne Skiftegebyrerne. Derimod mente det ærede Medlem, at han maatte fastholde den anden Anke, han havde fremsat mod Lovforslaget, og den skulde da væsentlig være den, at man ikke gav Majoriteten den tilbørlige Ret, ja, det ærede Medlem yttrede endog, at Lovforslaget i den Henseende var reaktionært, idet det endog havde berøvet Majoriteten noget af den Ret, den tidligere havde. Jeg tror virkelig, at det ærede Medlem der befunder sig i en Misforstaaelse eller Bildfarelse. Lovforslaget gaar netop ud paa at give Kreditorerne og Arvingerne en bestemt i Loven hjemlet Ret, som der nu ikke kan paatales fra deres Side; men ganske vist er det tillige i Lovforslaget indsat Begrænsninger med Hensyn til Majoritetens Ret. Der kan altsaa ikke være Tale om nogen Tilbagegang, thi der er ganske vist utvivlsomt en Fremgang i Retnin, af at give Kreditorer og Arvinger en bestemt Ret, som de nu ikke have; men jeg skal ikke sribes med det ærede Medlem om Ordene; dersom han havde bevist, at man kunde gaa endnu videre i at indrømme Majoriteten Ret, saa maatte jeg jo erkjende, at der alligevel var en berettiget Anke mod Lovforslaget. Men jeg kan ikke undlade i den Henseende at gjøre opmærksom paa, hvad det er for Tilfælde, hvorom der her er Tale. Han henviser jo særlig til § 24 — jeg skal strax sjiænse § 32, som det ærede Medlem særlig interesserede sig for, noget nærmere Omtale — hvori det siges, at, naar der er Meningsulighed mellem de Mødende, tilfalder det Skifteretten at tage Beslutning om det omhandlede Punkt. Jeg har allerede, da Sagen var til Behandling her forrige Gang, haft Leilighed til at udtale, at det forekom mig at være ganske unaturligt, at, naar der lige over for hinanden staar forskellige Rettigheder, den ene lige saa god som den anden, — og den bliver ikke mindre god, fordi den er mindre i Omfang, thi den, der har en lille Forbring, er ikke mindre berettiget end den, der har en stor — naar der altsaa staar lige over for hinanden i og for sig i Kvaliteten lige gode Retskrav, saa kan man ikke der lade Flertallet være det aldeles overvældende. Men bortset fra denne almindelige Betragtning vil jeg særlig henlede Opmærksomheden paa, at her

tales om Boer, i hvilke Arv og Gjæld ikke er vedgaaet, hvorfor Bestemmelsen i § 19 kommer til Anvendelse, saaledes at det er Kreditorerne, som ere de Stemmeberettigede i Boets Anliggender, idet vi forudsætte at befinde os paa det Standpunkt, at Kreditorerne ikke ere fyldbestgjorte, og det heller ikke har viist sig, at de ville blive det. Det er altsaa Kreditorerne, der ere de Stemmeberettigede, de Bedkommende, hvorom der tales i § 24; men bag ved Kreditorerne staa imidlertid Arvingerne, som have en mulig Ret, en Ret, der mulig kan vise sig at være af meget stor Betydning, og blandt disse Arvinger kan der være Fraværende og Umyndige, altsaa flere Personer, hvis Larm det ligefrem er det Offentliges Pligt at varetage. Jeg siger da, at, hvor det stiller sig saaledes, er det fuldstændig i Overensstemmelse med de naturlige Principer i dette Forhold, at der skal Mindretallets, de Fraværendes og de Umyndiges Larm iagttages af Skifteretten. Svad dernæst §§ 30 og 32 angaar, vil det jo erindres, at det er et Emne, som det ærede Medlem gjentagne Gange har henvendt Opmærksomheden paa. Jeg har haft Leilighed til at udtale, at jeg i og for sig meget vel kan dele denne Betragtningssmaade, at det vilde være pssfelligt at ordne Forholdet saaledes, at Medhjælperne hos Retsbetjente kunde offre deres Tid udelst til Bedste for det Embede, i hvis Tjeneste de indirekte staa, og om man for saa vidt kunde udelukke Retsbetjentenes private Fuldmægtige fra at overtage Udførelsen af private juridiske Forretninger. Men lige saa vist som det er, at, naar man vil trænge tilbunds i dette Forhold, vil det vise sig at være forbundet med meget store Vanstigeligheder at gennemføre et saadant Forbud, som der her skulde være Tale om, aldeles ubetinget, ligesaa vist er det i alt Fald, at en Omordning paa dette Punkt vil gjøre det aldeles nødvendigt at udstyre Retsbetjentembederne rundeligere med Kontorholds-godtgjørelse, end man hidtil har gjort. Det er jo aldeles ikke nogen Hemmelighed, naar jeg udtaler, at man bestandig ved Fastsættelsen af Kontorholdsgodtgjørelser er gaaet ud fra, at der var Leilighed for Retsbetjentenes Kontorpersonale til at erhverve Bidrag til deres Underhold ved private Forretninger. Saa længe man altsaa ikke i denne Retning vil staa ind paa en anden Vej, vil der ikke kunne gennemføres et saadant Forbud, som det ærede Medlem ønsker. Dette Spørgsmaal har jo i Dvrigt været Gjenstand for udførlige Forhandlinger allerede ved Behandlingen af Konkursloven. Dgsaa da hændede det ærede Medlem med megen Styrke sin Anstuelse, men det vil erindres, at hans Forslag i denne Retning blev forkastet, og det vil vistnok erindres, i Følge hvilke Grunde og Betragtninger det var, at Folkeetinget ikke troede at kunne gaa ind paa det ærede Medlems Forslag. Naar det ærede Medlem i Dvrigt foruden at gjøre denne almindelige